

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2005. április 20. *

A T-318/03. sz. ügyben,

az **Atomic Austria GmbH** (székhelye: Altenmarkt [Ausztria], képviselik: G. Kucsko és C. Schumacher ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselek: G. Schneider és B. Müller, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: német.

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban:

a **Fábricas Agrupadas de Muñecas de Onil SA** (székhelye: Onil [Spanyolország]),

az OHIM második fellebbezési tanácsának az Atomic Austria GmbH és a Fábricas Agrupadas de Muñecas de Onil SA közötti felszólalási eljárásban 2003. július 9-én hozott határozatának (R 95/2003-2. sz. ügy) hatályon kívül helyezése iránti keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (második tanács),

tagjai: J. Pirrung elnök, A. W. H. Meij és I. Pelikánová bírák,

hivatalvezető: J. Plingers tanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. szeptember 15-én benyújtott keresetre,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. február 3-án benyújtott válaszbeadványra,

a 2004. november 9-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A eljárás előzményei

- 1 2000. november 13-án a Fábricas Agrupadas de Muñecas de Onil SA spanyol társaság a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94 módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) alapján közösségi védjegybejelentést nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).
- 2 A lajstromoztatni kívánt védjegy az ATOMIC BLITZ szómegjelölés volt.
- 3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 28. osztályba tartozó áruk vonatkozásában tették, az alábbi leírással: „játékok, játékszerek; testnevelési és sportcikkek, amelyek nem tartoznak más osztályokba”.

- 4 A védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 2001. július 9-i, 60/2001. számában hirdették meg.
- 5 2001. október 3-án az Atomic Austria GmbH társaság (a továbbiakban: felperes), a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással, felszólalt a lajstromozási kérelem ellen. A felszólalást az öt – az ATOMIC megjelölésből álló – védjegyoltalmat élvező megjelölésre alapították (a továbbiakban: korábbi védjegyek), amelyeket Ausztriában az alábbiak szerint lajstromoztak:
- az 1973. március 16-án bejelentett és 1973. augusztus 23-án lajstromozott 75 086. sz. szóvédjegy;
  - az 1974. február 8-án bejelentett és 1974. március 15-én lajstromozott 76 640. sz. szóvédjegy;
  - az 1977. március 2-án bejelentett és 1977. május 16-án lajstromozott 85 558. sz. szóvédjegy;
  - az 1981. március 27-én bejelentett és 1981. július 22-én lajstromozott 97 370. sz. szóvédjegy;
  - az 1984. június 28-án bejelentett és 1984. szeptember 10-én lajstromozott 106 849. sz. szóvédjegy.

- 6 A felperes felszólalásához – minden korábbi védjegyre vonatkozólag – angol fordítással ellátott osztrák védjegylajstrom-kivonatot, valamint a felperest az OHIM előtt képviselő szabadalmi ügyvivő által kiállított tanúsítványt mellékelte, amelyben megerősítette, hogy: „[...] az öt lajstromozás teljesen érvényes a kivonatokban, illetőleg a fordításomban megjelölt minden áru vonatkozásában”. A kivonatokon 1999. április 19-i keltezés szerepelt.
- 7 2001. november 23-i levelében az OHIM felszólalási osztálya tájékoztatta a felperest arról, hogy felszólalását közölték az alperessel, részére pedig négy hónapos, 2002. március 23-án lejáró határidőt szabott a felszólalása alátámasztásához szükségesnek tartott minden további ténynek, bizonyítéknak vagy észrevételnek az iratokhoz való becsatolására.
- 8 E levélhez a felszólalás alátámasztásához megkövetelt bizonyítékokra vonatkozó tájékoztatót mellékeltek (a továbbiakban: tájékoztató). Sem a levél, sem a tájékoztató nem tartalmazott kifejezett felhívást pontosan meghatározott hiányzó iratok benyújtására.
- 9 A felperes a számára előírt határidőn belül nem nyújtott be a felszólalását alátámasztó semmilyen további iratot.
- 10 2002. december 9-én az OHIM felszólalási osztálya a felszólalást teljes egészében elutasította azzal az indokkal, hogy a felperes elmulasztotta benyújtani az előírt határidőben a korábbi védjegyjogtalom fennállását bizonyító megújításának igazolását.

- 11 2003. január 17-én a felperes fellebbezést nyújtott be az OHIM felszólalási osztályának határozata ellen. A felperes álláspontja szerint a felszólalási osztály nem vette figyelembe a szabadalmi ügyvivő tanúsítványát arról, hogy a bemutatott kivonatok nem tartalmaztak olyan utalást, hogy a lajstromozások érvényüket veszítették volna, továbbá a felszólalási osztálynak kifejezetten fel kellett volna hívnia a felperest a hiányzó iratok benyújtására.

- 12 Az OHIM második fellebbezési tanácsa 2003. július 9-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) elutasította a felszólalási osztály határozata ellen benyújtott fellebbezést.

- 13 A fellebbezési tanács megjegyezte, hogy az OHIM 2001. november 23-i levelét kísérő tájékoztató egyrészt világosan és félreérthetetlenül megjelölte, hogy a korábbi védjegyek megújítását megújítási igazolással vagy bármely más egyenértékű okirattal bizonyítani kell. Kimondta, hogy a felperest az OHIM előtt képviselő szabadalmi ügyvivő által kiállított, a korábbi védjegy érvényességét megerősítő tanúsítvány nem fogadható el a hivatalos megújítási igazolással egyenértékű bizonyítékként. Végül kifejtette, hogy az a tény, hogy a tájékoztatót a 2001. november 23-i levélhez mellékeltek, a jelen ügyet elhatárolhatóvá tette azoktól a felperes által hivatkozott ügyektől, amelyekben a fellebbezési tanács úgy határozott, hogy a felszólalási osztálynak külön felhívást kellett volna kiküldenie.

Az eljárás

- 14 Az OHIM 2004. október 27-i levelében bizonyos észrevételeket tett a tárgyalásra készített jelentéssel kapcsolatban.

- 15 2004. november 16-án, a tárgyalást követően, az Elsőfokú Bíróság felhívta a feleket a védjegyoltalom időtartamára vonatkozó osztrák jogszabályok előterjesztésére. A felperes 2004. november 25-i, az OHIM pedig 2004. november 29-i levelében válaszolt erre a felhívásra.
- 16 A felek válaszait követően a szóbeli szakasz 2004. december 10-én lezárásra került.

A felek kérelmei

- 17 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;
- az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

- 18 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet;
- a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

- 19 Keresetének alátámasztására a felperes három jogalapot jelöl meg, amelyeket elsődlegesen abból a tényből vezet le, hogy a fellebbezési tanács nem bírálta el az általa szolgáltatott bizonyítékok figyelembevételének hiányát, másodlagosan pedig abból a tényből, hogy a fellebbezési tanács nem látott eljárási szabálysértést abban, hogy a felszólalási osztály nem hívta fel a felperes figyelmét bizonyos iratok hiányára, továbbá – szintén másodlagosan – abból a tényből, hogy a fellebbezési tanács nem tekintette a felszólalási osztály részéről a bizalomvédelem elve megsértésének azt, hogy gyakorlatának változásáról elmulasztott tájékoztatást adni.

A szolgáltatott bizonyítékoknak a felszólalási osztály általi figyelembevétele hiányából levezetett jogalapról

- 20 Az első jogalap két részre osztható. Az első rész keretében a felperes azt állítja, hogy az általa benyújtott osztrák védjegylajstrom-kivonatok elégséges bizonyítékaul szolgálnak a korábbi védjegyek érvényességének. A második rész keretében a felperes – másodlagosan – arra hivatkozik, hogy megfelelő bizonyítékot csatolt a szabadalmi ügyvivő által kiállított tanúsítvánnyal.
- 21 Mindenekelőtt meg kell vizsgálni a jelen jogalap első részét.

A felek érvei

- 22 A felperes azt állítja, hogy a 2001. október 3-i felszólaláshoz csatolt iratanyag teljes volt. Álláspontja szerint csatolta a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 16. szabályának (2) bekezdésében megkövetelt bizonyítékot, mivel a korábbi védjegyekre vonatkozó védjegylajstrom-kivonatokból kitűnt, hogy a kérdéses védjegyek továbbra is érvényesek. A felperes úgy ítéli meg, hogy amennyiben a kivonatok kiállításának időpontjában a korábbi védjegyek oltalma például már lejárt volna, az Österreichisches Patentamt (osztrák szabadalmi hivatal) ezt az ennek megfelelő megjegyzéssel feltüntette volna a kivonatokon. Minthogy a felperes által a korábbi védjegyekre vonatkozólag benyújtott kivonatok nem tartalmaztak ilyen megjegyzést, a felszólalási osztálynak semmi oka nem volt azt feltételezni, hogy az oltalom lejárt.
- 23 Ezt követően, a lastromkivonatok kiállítása és a felszólalási benyújtása között a korábbi védjegyek vonatkozásában – kivéve a 97 370. sz. védjegyet – semmilyen megújításra nem volt szükség. A felperes szerint ezért nem kellett benyújtani megújítási igazolást vagy a tájékoztató szerinti egyenértékű bizonyítékot.
- 24 A felperes a tárgyaláson észrevételezte, hogy az ilyen védjegy oltalmi ideje, ahogyan az valamely hivatalos okiratról kitűnhet, nem szavatolja, hogy a védjegy éppen ebben az időszakban védjegyoltalom alatt állt. Egyfelől, az oltalom megújítható, ugyanis Ausztriában a megújításra sor kerülhet az oltalmi idő lejártát követő hat hónapot meg nem haladó határidőn belül. Másfelől, bármely védjegy törölhető bírósági határozattal e határidő lejárta előtt, vagy a védjegyjogosult akár le is mondhat védjegyeről. A felperes ebből arra a következtetésre jut, hogy még az oltalmi idő megjelölése sem jelent biztosítékot arra nézve, hogy a védjegy tényleges oltalom alatt áll a megjelölt időpontig, továbbá, hogy ennek következtében az oltalmi időnek nincs a védjegy többi jellemzőjéhez fogható jelentősége, amilyen az oltalom hatálya alá tartozó áruk és szolgáltatások felsorolása.

- 25 A tárgyaláson a felperes ezenkívül előadta, hogy az Österreichisches Patentamt nem állít ki külön védjegyoltalom-megújítási igazolásokat. Ebben a helyzetben a felperes úgy döntött, hogy a korábbi védjegyek érvényességét lajstromkivonatok segítségével bizonyítja.
- 26 Az OHIM emlékeztet arra, hogy a felszólalóra hárul az olyan korábbi jog létezésének bizonyítása, amelyre felszólalását alapítja. Valamely korábbi védjegy bizonyítása – véleménye szerint – magában foglalja megújításának bizonyítását is. Megújítás hiányában ugyanis a védjegy érvényét veszti, és ezért nem jelenthet akadályt új védjegyek lajstromozására nézve.
- 27 Az OHIM szerint az Österreichisches Patentamtnek a korábbi védjegyekre vonatkozó, a felperes felszólalásához csatolt lajstromkivonatai nem tették lehetővé az előző védjegyek oltalmi ideje lejártának megállapítását, amely a védjegyoltalom tartalmának lényeges eleme. A felperesnek a korábbi védjegyek oltalmi idejére vonatkozó külön magyarázata hiányában az OHIM úgy tekintette, hogy az oltalom ideje tíz év. Márpedig ez az időtartam lejárt az összes, 1973 és 1984 között lajstromozott korábbi védjegy vonatkozásában.
- 28 Az OHIM továbbá az Elsőfokú Bíróság T-235/02. sz., Strongline kontra OHIM – Scala (SCALA) ügyben 2003. november 17-én hozott végzésében (EBHT 2003., II-4903. o.) lefektetett elvek értelemszerű alkalmazását javasolva előadja, hogy az, hogy az oltalmi idő lejártá nem derül ki a lajstromkivonatokból, akadályozza a felszólalási eljárásban részt vevő másik felet és a fellebbezési tanácsot abban, hogy kellő bizonyossággal meggyőződhetnek a korábbi védjegyek jogi helyzetéről és jogosultjáról. Az OHIM szerint ezért a benyújtott kivonatok önmagukban nem elegendőek a korábbi védjegyek fennállásának bizonyításához.

- 29 A tárgyaláson az OHIM hozzátette, hogy a felperes által benyújtott kivonatok az OHIM-nak történő bemutatásuk időpontjában túl régiak voltak. Megjegyezte továbbá, hogy még ha a felperesnek nem is volt lehetősége arra, hogy megújítási igazolást mutasson be, bizonyíthatta volna a korábbi védjegyek megújítását akár a védjegyoltalmi időt szabályozó osztrák jogszabályokból készült szemelvények, akár az Österreichisches Patentamtnek a korábbi védjegyek védjegyokirataihoz mellékelt kísérlévei becsatolásával.
- 30 Az OHIM ezenkívül néhány olyan érvet ad elő, amely a jelen jogalap első részének – és ebből kifolyólag a megtámadott határozat hatályon kívül helyezésére irányuló kérelemnek – az alátámasztására alkalmas.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 31 Az Elsőfokú Bíróság előjáróban emlékeztet arra, hogy – amint az a 40/94 rendelet ötödik preambulumbekzdéséből következik – a védjegyekre vonatkozó közösségi szabályozás nem lép a tagállamok védjegyekre irányadó jogszabályainak helyébe. Az e rendelet által létrehozott rendszer feltételezi a korábbi nemzeti védjegyeknek és jogoknak az OHIM által történő figyelembevételét.
- 32 Ily módon, e rendelet 8. cikkének (1) bekezdése, együttesen értelmezve a rendelet 8. cikke (2) bekezdése a) pontjának ii) és iii) alpontjával, úgy rendelkezik, hogy a valamely tagállamban hatályos korábbi nemzeti vagy nemzetközi védjegy jogosultja a rendelet által meghatározott feltételek mellett felszólalhat a közösségi védjegy lajstromozása ellen.

- 33 Amint az különösen a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének utolsó fordulatából következik, a lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban, a közösségi védjegy lajstromozása ellen valamely korábbi nemzeti védjegyre hivatkozással felszólalónak kötelessége e nemzeti védjegy fennállásának és – adott esetben – az oltalom terjedelmének bizonyítása.
- 34 Ezzel szemben az OHIM-ra hárul annak vizsgálata, hogy a felszólalási eljárás keretében a lajstromozást kizáró ok alkalmazásának feltételei fennállnak-e. Ennek keretében értékelnie kell a felek által hivatkozott tények valóságtartalmát és az általuk benyújtott bizonyítási eszközök bizonyító erejét.
- 35 Felmerülhet például, hogy az OHIM-nak figyelembe kell vennie annak a tagállamnak a nemzeti jogát, amelyben az a korábbi védjegy részesül oltalomban, amelyre a felszólalást alapítják. Ebben az esetben hivatalból kell tájékozódnia – az erre megfelelőnek tartott módon – az illető tagállam nemzeti jogáról, amennyiben az erre vonatkozó információk szükségesek az illető lajstromozást kizáró ok alkalmazási feltételeinek, különösen pedig az előadott tények valóságtartalmának vagy a benyújtott okiratok bizonyító erejének a megítéléséhez. A OHIM által végzett vizsgálat ténybeli alapjának korlátozottsága ugyanis nem zárja ki, hogy a felszólalási eljárás során a felek által kifejezetten előterjesztett tényeken felül a fellebbezési tanács köztudomású – azaz bárki által megismerhető vagy általánosan hozzáférhető forrásokból megismerhető – tényeket figyelembe vegyen (az Elsőfokú Bíróság T-185/02. sz., Ruiz-Picasso és társai kontra OHIM – DaimlerChrysler (PICARO) ügyben 2004. június 22-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1739. o.] fellebbezéssel nem érintett 29. pontja).
- 36 Az OHIM – ha hasznosnak ítéli – felhívhatja a feleket, hogy a nemzeti jog bizonyos konkrét pontjaival kapcsolatban a részére felvilágosítást nyújtsanak. Az érdekelt félt ugyanakkor nem köteles saját kezdeményezéséből az érintett tagállamban a szellemi alkotások hatályos jogára vonatkozó általános tájékoztatást előterjeszteni.

- 37 Az OHIM elé terjesztett tények és bizonyítékok vizsgálatára a felszólalási eljárásban részt vevő felek védelemhez való jogának és az eljárási méltányosságnak a tiszteletben tartásával kell sort keríteni. Amennyiben ugyanis a közösségi védjegy bejelentőjének kétségei vannak a felszólaló által a hivatkozott korábbi jog fennállásának igazolására előterjesztett iratok bizonyító erejével vagy pedig e jog terjedelmével kapcsolatban, ezt kifejtheti az OHIM előtti eljárásban, ez utóbbi pedig köteles a szóban forgó észrevételeket körültekintően megvizsgálni.
- 38 Az OHIM azonban nem mentesülhet az előterjesztett tények és iratok teljes értékelése alól arra hivatkozással, hogy a felszólaló köteles részére saját kezdeményezéséből annak a tagállamnak a jogával kapcsolatos részletes tájékoztatást adni, amelyben a felszólalás alapjául szolgáló korábbi védjegy oltalom alatt áll, illetőleg az ezt alátámasztó bizonyítékokat előterjeszteni.
- 39 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy sem a 40/94 rendelet, sem pedig a 2868/95 rendelet nem határoz meg kötelező alakszerűséget a felszólaló által korábbi joga fennállásának igazolására benyújtandó bizonyítási eszközökre nézve. A 2868/95 rendelet 16. szabályának (2) bekezdésében annak kimondására szorítkozik, hogy „[h] a a felszólalás olyan korábbi védjegyen alapul, amely nem közösségi védjegy, a felszólaláshoz – lehetőség szerint – igazolást kell csatolni a korábbi védjegy lajstromozásáról vagy bejelentéséről, például a védjegyokiratot”. Ezenkívül a 40/94 rendeletnek az OHIM előtti eljárásokban lefolytatott bizonyításra vonatkozó 76. cikke (1) bekezdése a bizonyítási eszközöknek csupán nem kimerítő felsorolását adja („[...] a bizonyítási eszközök [különösen] a következők [...]”).
- 40 Ebből egyrészt az következik, hogy a felszólaló szabadon választhatja meg az általa a felszólalása alátámasztására az OHIM elé terjeszteni szükségesnek vélt bizonyítékot, másrészt pedig az, hogy az OHIM köteles megvizsgálni az előterjesztett összes bizonyítékot annak érdekében, hogy ténylegesen bizonyítják-e a korábbi védjegy lajstromozását vagy lajstromozásra való bejelentését, anélkül, hogy valamely adott bizonyítéktípust formai indokra hivatkozva eleve visszautasíthatna.

- 41 Ezt a következtetést megerősítik a tagállamok közigazgatási gyakorlatában fellelhető eltérések. Amennyiben ugyanis elfogadnánk, hogy az OHIM formai követelményeket támaszthat az előterjesztendő bizonyítékok vonatkozásában, ez azzal az eredménnyel járna, hogy egyes esetekben a felek képtelenek lennének ilyen bizonyítékokat benyújtani. Ez lenne a helyzet jelen esetben is, hiszen a felperes állítása szerint – és ezt az OHIM nem vitatja – az Österreichisches Patentamt nem állít ki hivatalos okiratot a védjegyoltalom megújításának igazolására, ezért tehát a felperes nem tudott ilyen okiratot benyújtani.
- 42 Jelen esetben a felperes az Österreichisches Patentamt által 1999. április 19-én kiállított kivonatokat nyújtott be. Az öt kivonaton, amelyek mindegyike egy-egy korábbi védjegyre vonatkozik, a „Lejárat” rovat nem tartalmaz semmilyen megjegyzést. Ezért ezek az okiratok igazolják a korábbi védjegyeknek a kivonatok keltekor – azaz 1999. április 19-én – fennálló érvényességét. A kivonatokból az is kitűnik, hogy a korábbi védjegyeket 1973. augusztus 23-án (75 086. sz. védjegy), 1974. március 15-én (76 640. sz. védjegy), 1977. május 16-án (85 558. sz. védjegy), 1981. július 22-én (97 370. sz. védjegy), illetőleg 1984. szeptember 10-én (106 849. sz. védjegy) lajstromozták.
- 43 A felperes kifejezett nyilatkozatának hiányában a fellebbezési tanács azt vélelmezte, hogy a védjegyek oltalmi ideje az osztrák jog szerint a lajstromozástól számított tíz évig terjed. Noha tény az, hogy az OHIM vélelme – amint az a felek által az Elsőfokú Bíróság felhívására válaszként előterjesztett belső jogszabályokból kitűnik – pontos volt, észrevételezni kell e tekintetben, hogy az OHIM-nak, amely a szellemi alkotások területén szakosított közösségi intézmény és így e tárgyban jelentős szintű szakértelemmel rendelkezik, a korábbi védjegyek oltalmára vonatkozó lényeges tények tekintetében nem kellett volna megelégednie egy puszta vélelemmel. Egyfelől ugyanis a fellebbezési tanács ellentmondóan járt el, mivel egyrészt az osztrák védjegyoltalom ideje tekintetében tízéves vélelmezett oltalmi időt vett alapul, másrészt pedig megtagadta ennek az oltalmi időre vonatkozó vélelemnek a teljes

alkalmazását a felperes által benyújtott lajstromkivonatok hatályának értékelésekor. Másfelől, a fenti 31–41. pontból következik, hogy a fellebbezési tanácsnak az osztrák jog szerint ellenőriznie kellett volna a védjegyek oltalmi idejét Ausztriában.

- 44 A 1970. évi Markenschutzgesetz (a védjegyoltalomról szóló törvény) 19. cikkének (1) bekezdése szerint az osztrák védjegy oltalmi ideje a lajstromozása hónapjának végétől számított tíz év elteltével jár le. Az oltalmi idő megújítható. Megújítás esetén az új – ugyancsak tízéves – oltalmi idő az előző oltalom lejártát követő nappal kezdődik, függetlenül a tényleges megújítás időpontjától.
- 45 Ebből az következik, hogy minden korábbi védjegyet tízévente meg kell újítani. Az a tény, hogy – amint az a fenti 42. pontban kifejtésre került – mindegyik korábbi védjegy érvényes volt 1999. április 19-én, azt jelenti, hogy az 1991-ben (97 370. sz. védjegy), 1993-ban (75 086. sz. védjegy), 1994-ben (76 640. sz. és 106 849. sz. védjegy) illetőleg 1997-ben (85 558. sz. védjegy) esedékes megújításokra ténylegesen sor került. Márpedig e tény azt is jelenti, hogy az oltalmi idő a 75 086. sz. védjegy tekintetében 2003. augusztus 31-ig, a 76 640. sz. védjegy vonatkozásában 2004. március 31-ig, a 85 558. sz. védjegyet illetően 2007. május 31-ig, a 97 370. sz. védjegyre vonatkozólag 2001. július 31-ig és a 106 849. sz. védjegy tekintetében 2004. szeptember 30-ig meghosszabbodott.
- 46 Az OHIM állításaival ellentétben tehát a felperes által benyújtott kivonatok lehetővé tették a korábbi védjegyek oltalmi ideje lejártának megállapítását, sőt arra is következtetni engedtek, hogy az öt korábbi védjegyből négy (a 97 370. sz. védjegy kivételével) érvényes volt a fellebbezési tanács határozathozatalának időpontjában, tudniillik 2003. július 9-én.

- 47 Az a tény, hogy a kivonatokat több mint 29 hónappal az OHIM-hoz való benyújtásuk előtt keltezték, nem cáfolja meg ezt a következtetést. Ugyanis, még ha ajánlatosabb lett volna is, hogy a felperes újabb kivonatokat nyújtson be, a fenti 45. és 46. pontokban adott értékelés független a kivonatok kiállítása óta eltelt időtől. Ezen túlmenően tény az, hogy az öt korábbi védjegy jogi helyzete nem változott meg a kivonatok kiállítása és azok benyújtása között. Végezetül, a szabadalmi ügyvivő éppen ez utóbbi, hivatalos iratok előterjesztése esetén elkerülhetetlenül felmerülő időszak áthidalása végett döntött úgy, hogy a kivonatokat a korábbi védjegyek érvényességét megerősítő tanúsítvánnyal látja el.
- 48 Az OHIM-nak azt az érvét is el kell vetni, miszerint a felperes benyújthatta volna akár az osztrák jog idevágó kivonatait, akár pedig – a korábbi védjegyek megújításának bizonyítására – az Österreichisches Patentamtnek azok védjegyokirataihoz mellékelt kísérőleveleit.
- 49 Ugyanis, amint az a fenti 31–41. és 43. pontban kifejtésre került, a felperes nem volt köteles – saját kezdeményezése alapján – az osztrák védjegyjogról általános tájékoztatást előterjeszteni.
- 50 Márpedig e kísérőlevelek, amennyiben hitelt lehet adni annak, amelyet az OHIM példaként idézett a tárgyaláson, általánosan kerülnek megfogalmazásra, és csupán az 1970. évi Markenschutzgesetz-nek az oltalmi időre vonatkozó rendelkezéseit veszik át. E levelek esetleges benyújtása tehát a jelen esetben nem releváns.
- 51 Végezetül, ami az OHIM által hivatkozott, a bizonyítékok és igazoló iratok megfelelő fordítása benyújtásának kötelezettségére vonatkozó ítélkezési gyakorlatot (SCALA-végzés [hivatkozás fent]) illeti, az Elsőfokú Bíróság megjegyzi, hogy bár a

kontradiktórius eljárás elve megköveteli, hogy az eljárásban részt vevő másik fél tudomást szerezhessen az eljárás nyelvén a felperes által előterjesztett bizonyítékokról, ezt az elvet nem lehet úgy értelmezni, hogy e bizonyítékoknak önmagukban kell lehetővé tenniük számára a korábbi védjegyoltalom fennállásáról való meggyőződést anélkül, hogy e fél jogi tanácsadó segítségét vagy általánosan hozzáférhető – de az előterjesztett bizonyítékokon kívüli – információforrást venne igénybe.

- 52 A jelen jogalap első részének tehát helyt kell adni.
- 53 Következésképpen a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni anélkül, hogy az OHIM által a felperes első jogalapja első részének alátámasztására előadott érveket vizsgálni kellene, és ebből adódóan anélkül, hogy az Elsőfokú Bíróságnak azok elfogadhatóságáról határoznia kellene.
- 54 Mivel az Elsőfokú Bíróság az első jogalap révén helyt adott a keresetnek, a felperes által másodlagosan előterjesztett jogalapokat már nem kell vizsgálni.

A költségekről

- 55 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Az OHIM-ot, mivel pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) második fellebbezési tanácsának 2003. július 9-i határozatát (R 95/2003-2. sz. ügy) hatályon kívül helyezi.**

- 2) **A Belső Piaci Harmonizációs Hivatalt (védjegyek és formatervezési minták) kötelezi a költségek viselésére.**

Pirrung

Meij

Pelikánová

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. április 20-i nyilvános ülésen.

H. Jung

hivatalvezető

J. Pirrung

elnök